

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 455/2024-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenej WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 35Ek/4340/2021 zo 7. júna 2023 takto

rozhodol:

- Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
- Návrhu na odklad vykonateľnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 33 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Súčasne žiada, aby ústavný súd v zmysle § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka má v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 35Ek/4340/2021 procesné postavenie povinnej. Exekučné konanie sa začalo 21. decembra 2021 doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie,

ktorej podkladom je platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 23Up/1310/2021 z 18. augusta 2021 vydaný vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „exekučný titul“), ktorým bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť oprávnenému sumu 4 989,37 eur spolu s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania. Vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Peter Baranay (ďalej len „súdny exekútor“).

3. Uznesením sp. zn. 35Ek/4340/2021 z 26. augusta 2022 okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

3.1. V odôvodnení sa okresný súd nestotožnil s tvrdením sťažovateľky o nedostatku právomoci vyššieho súdneho úradníka konať a rozhodovať o návrhu na vydanie platobného rozkazu podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“). Akcentoval, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, pričom má smerovať proti exekúcii, a nie proti exekučnému titulu. S poukazom na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2022 z 15. júna 2022 sa následne zaoberal námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v spotrebiteľskej zmluve uzavretej 2. júna 2017 s právnym predchodcom oprávneného – Všeobecnou úverovou bankou, a.s., na základe ktorej bol sťažovateľke poskytnutý úver v sume 7 100 eur. Podľa názoru vyššieho súdneho úradníka má spotrebiteľská zmluva všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pričom veriteľ sa nedopustil ani porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keďže preukázateľne zisťoval bonitu sťažovateľky. Za nedôvodnú považoval taktiež námietku sťažovateľky, podľa ktorej predstavovalo uznanie dlhu z 12. mája 2020 neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka. Z dokumentov, ktoré tvorili prílohu k návrhu na vydanie platobného rozkazu, vyplynulo, že k predčasnej splatnosti poskytnutého úveru došlo vyhlásením zo 7. februára 2018 v dôsledku nedodržiavania lehoty splátok. Oznamenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru spolu s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy bolo sťažovateľke doručené 16. februára 2018. Následne bola pohľadávka s príslušenstvom postúpená na oprávneného, o čom bola sťažovateľka riadne upovedomená. Sťažovateľka uznala 12. mája 2020 svoj dlh v sume 9 283,93 eur podľa § 558 Občianskeho zákonníka, z čoho je zrejmé, že v čase uznania dlhu predmetný dlh existoval a právny predchodca si splnil zákonné povinnosti týkajúce sa predčasnej splatnosti úveru, platného postúpenia pohľadávky i uznania dlhu samotnou sťažovateľkou. Neopodstatnená bola aj výhrada sťažovateľky o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, keďže k postúpeniu vymáhanej pohľadávky na oprávneného došlo ešte v čase pred vydaním exekučného titulu, preto túto námietku mala sťažovateľka uplatniť v základnom konaní.

4. Proti predmetnému uzneseniu sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4.1. Uznesenie pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2022 z 15. júna 2022 sa podľa názoru sudcu vzťahuje iba na platobné rozkazy vydané podľa právnej úpravy účinné do 30. júna 2021. Je tomu tak preto, že zmenou právnej úpravy účinnou od 1. júla 2021 došlo k zmierneniu prísnosti posudzovania vecného odôvodnenia odporu podaného žalovaným, ktorý je spotrebiteľom. V danom prípade bol exekučný titul vydaný 18. augusta 2021, a teda sa naň vzťahovala práve úprava zákona o upomínacom konaní účinná od 1. júla 2021. Sťažovateľka však odpor proti platobnému rozkazu (hoc bez vecného odôvodnenia) vôbec nepodala, čím nekonala v súlade so zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“. Sudca uviedol, že skúmanie platobnej schopnosti dlžníka je predzmluvnou povinnosťou veriteľa a nemožno ju preto považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle Občianskeho zákonníka. Túto okolnosť mala sťažovateľka uplatňovať v rámci základného konania. Prisvedčil názoru vyššieho súdneho úradníka, že v základnom konaní mala sťažovateľka použiť na svoju obranu aj námietku týkajúcu sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie oprávneného. Ani sudca nepovažoval dohodu o uznaní dlhu z 12. mája 2020 za neprijateľnú zmluvnú podmienku zdôrazňujúc, že išlo o jednostranný právny úkon, ktorý nebol súčasťou spotrebiteľskej zmluvy ani jej dodatku, a preto ani nebol podmienkou poskytnutia úveru zo strany veriteľa.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti po rozsiahlom opise skutkového stavu, doslovnom prepise obsahu jej návrhu na zastavenie exekúcie, sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a citácii konkrétnych častí z rozhodnutí vydaných okresným súdom formuluje vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sudcu nasledujúce námietky:

a) exekučným titulom je platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom, ktorý neobsahuje žiadne odôvodnenie, a teda nie je zrejmé, ako boli posúdené jednotlivé skutočnosti uvádzané v návrhu na vydanie platobného rozkazu. Okresný súd neaplikoval na vec sťažovateľky príslušnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), na ktorú sťažovateľka poukazovala. Rozporuje tvrdenie okresného súdu, že nekonala v súlade so zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“. Súdny dvor totiž vyslovil, že všeobecný súd má povinnosť vykonať *ex officio* prieskum zmluvných podmienok, na základe ktorých bol vydaný platobný rozkaz na návrh veriteľa uplatňovaného proti spotrebiteľovi, a to aj vo vykonávacom konaní bez ohľadu na to, či spotrebiteľ podal odpor alebo nie. Okresný súd však takto nepostupoval, čím sa odklonil od príslušnej judikatúry Súdneho dvora;

b) okresný súd opomenul na zistený skutkový stav aplikovať § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, hoci sa sťažovateľka jeho aplikácie výslovne domáhala;

c) okresný súd nielenže neskúmal, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ale ani to, či netrpí vadami, ktoré majú vplyv na vymáhaný nárok, hoci tento prieskum vyžaduje od všeobecných súdov ústavný súd. Podľa sťažovateľky pritom neobstojí argument okresného súdu, že sa na jej právnu vec vzťahovala právna úprava zákona o upomínacom konaní účinná od 1. júla 2021, pretože odpor musí byť naďalej vecne odôvodnený s tým rozdielom, že odôvodnenie sa posudzuje miernejšie. Okresný súd mal preto aplikovať závery vyplývajúce z uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2022 a rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-448/17;

d) okresný súd sa v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora obmedzil len na posúdenie toho, či uznanie dlhu (ne)predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku bez toho, aby posúdil, či takéto

konanie oprávneného nie je taktiež nekalou obchodnou praktikou alebo či tento úkon nie je absolútne neplatný z dôvodu porušovania zákona, jeho obchádzania alebo jeho rozporu s dobrými mravmi. Sťažovateľka je presvedčená, že okresný súd odmietol aplikovať smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica 93/13/EHS“), predovšetkým z dôvodu, že ide o jednostranný právny úkon. Okresný súd mal podľa sťažovateľky iniciovať prejudiciálne konanie a obrátiť sa na Súdny dvor s otázkou, či je možné vylúčenie smernice 93/13/EHS na jednostranný právny úkon spotrebiteľa adresovaný veriteľovi, ktorý bol vopred veriteľom pripravený bez možnosti spotrebiteľa vplývať na jeho obsah. Nepredložením tejto otázky Súdnemu dvoru okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola ako nedôvodná zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.

7. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04). Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

8. Imanentnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu je taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá.

9. V intenciách uvedenej judikatúry a v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľky (zhrnutej v bode 5 tohto uznesenia) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posudzoval ústavnú konformitu napadnutého uznesenia okresného súdu a skúmal, či predmetné rozhodnutie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie jej označených práv. Pochybenie ústavnoprávnej intenzity však v posudzovanom prípade neidentifikoval.

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predovšetkým vytýka okresnému súdu, že si nesplnil svoju povinnosť *ex officio* preskúmať, či spotrebiteľská zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, keďže exekučným titulom je platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom bez odôvodnenia. Je pritom podľa nej bez významu, či proti platobnému rozkazu podala odpor

alebo nie. Okresný súd preto podľa jej názoru rozhodol v rozpore s príslušnou judikatúrou Súdneho dvora, na ktorú v ústavnej sťažnosti poukazuje.

11. Ústavný súd konštatuje, že z rozsudku C-448/17 (ktorého aplikácie sa sťažovateľka dožaduje) vyplýva, že Súdny dvor v štádiu vykonávacieho konania *a priori* nevyklučuje preskúmanie exekučného titulu – platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, Súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje odpor vecne odôvodniť) považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok vo vykonávacom konaní uskutočniť *ex officio* (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené.

12. Súdny dvor v podstate kladie na roveň situáciu, keď *ex officio* preskúmanie existencie neprijateľných zmluvných podmienok v konaní o vydanie platobného rozkazu nie je vnútroštátnou právnou úpravou stanovené, a situáciu, keď *ex officio* preskúmanie existencie neprijateľných zmluvných podmienok v konaní o vydanie platobného rozkazu síce vnútroštátnou právnou úpravou je stanovené, ale právomoc na vydanie platobného rozkazu je zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi a možnosť podania odporu je limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu, pričom vnútroštátna právna úprava vyžaduje, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil.

13. V takýchto prípadoch spotrebiteľ nepožíva garanciu *ex officio* preskúmania neprijateľných podmienok sudcom, v dôsledku čoho obe tieto situácie majú za následok nerešpektovanie cieľov smernice 93/13/EHS, pokiaľ *ex officio* preskúmanie neprijateľných podmienok nie je stanovené vo vykonávacom konaní.

14. Na uvedené nedostatky reagoval zákonodarca prijatím zákona č. 211/2021 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorým sa upravili podmienky upomínacieho konania so spotrebiteľským prvkom.

15. Dôvodová správa v osobitnej časti k novozavedenej povinnosti vyššieho súdneho úradníka (§ 5 ods. 3 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov) uvádza: „V prípade upomínacieho konania a konania o platobnom rozkaze podľa Civilného sporového poriadku ide o skrátené konania, v ktorých rozhodnutie vydáva predovšetkým vyšší súdny úradník. Navrhovanou právnou úpravou sa má zabezpečiť posúdenie a právny názor sudcu v spotrebiteľských veciach, ktoré predpokladajú posúdenie spotrebiteľskej zmluvy alebo zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, ktoré ešte neboli posudzované v už právoplatne skončenom konaní tak, aby sa zabránilo súvislému uplatňovaniu neprijateľných zmluvných podmienok. Vyšší súdny úradník je posúdením zo strany sudcu viazaný. Zároveň sa upravuje povinnosť sudcu určeného rozvrhom práce vykonávať kontrolu nad plnením týchto povinností zo strany vyššieho súdneho úradníka.“

16. Ústavný súd sa podrobne oboznámil s odôvodnením oboch rozhodnutí okresného súdu, pričom konštatuje, že napadnuté uznesenie sudcu v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka

predstavuje dostatočný základ na prijatie výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie. Nemožno súhlasiť so sťažovateľkou, že okresný súd rezignoval na svoju povinnosť vykonať v exekučnom konaní prieskum exekučného titulu z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok. Vo veci sťažovateľky ako spotrebiteľky bol platobný rozkaz vydaný 18. augusta 2021, teda už v čase účinnosti novej právnej úpravy zákona o upomínacom konaní, ktorá stanovuje miernejšie a voči spotrebiteľom ústretovejšie posudzovanie odôvodnenia odporu. Bez ohľadu na to však vyšší súdny úradník podrobil exekučný titul náležitému hmotnoprávnemu prieskumu tak, ako sa ho sťažovateľka z hľadiska tvrdenej existencie neprijateľných zmluvných podmienok dožadovala, majúc na zreteli závery uznesenia pléna ústavného súdu PLz. ÚS 1/2022. Po preskúmaní spotrebiteľskej zmluvy a obsahu spisu z upomínacieho konania s ohľadom na odôvodnenie návrhu na zastavenie exekúcie žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by mali vplyv na vymáhaný nárok, zistené neboli.

17. Sťažovateľka pritom od okresného súdu požadovala vykonanie prieskumu vo vzťahu k splneniu ďalších povinností pôvodného veriteľa, a to posúdenie úverovej bonity spotrebiteľa, splnenie informačnej povinnosti veriteľa, a posúdenie otázky, či veriteľ mohol vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a pohľadávku postúpiť. Tieto povinnosti však nemajú charakter zmluvných podmienok, ktoré by mali vplyv na vymáhaný nárok. Právna úprava obsiahnutá v § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku je limitovaná na posúdenie neprijateľných zmluvných podmienok majúcich vplyv na vymáhaný nárok, ktoré však v prípade sťažovateľky zistené neboli. Okresný súd výslovne konštatoval, že skúmanie bonity spotrebiteľa (dlžníka) je predzmluvnou povinnosťou veriteľa a nemožno ju vyhodnotiť ako podmienku majúcu vplyv na vymáhaný nárok (bod 26 napadnutého uznesenia). Rovnako sťažovateľkou tvrdený nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na strane oprávneného mala sťažovateľka podľa okresného súdu namietat ešte v základnom konaní, keďže k postúpeniu pohľadávky došlo ešte pred samotným vznikom exekučného titulu (bod 27 napadnutého uznesenia). Sudca (a vyšší súdny úradník) adekvátnym spôsobom reagoval aj na tvrdenie sťažovateľky, že uznanie dlhu z 12. mája 2020 predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, keď konštatoval, že uvedený jednostranný právny úkon nebol súčasťou zmluvy o úvere ani súčasťou jej dodatku a zjavne tak nebol podmienkou poskytnutia úveru sťažovateľke (bod 29 napadnutého uznesenia). Na tomto mieste je potrebné dodať, že sťažovateľka v konaní vedenom okresným súdom ani v ústavnej sťažnosti netvrdí a ani to z napadnutého uznesenia nevyplýva, že by voči veriteľovi uznala premlčaný dlh, pričom napriek tomu, že k uznaniu dlhu z jej strany došlo, exekučný súd sa riadne zaoberal tým, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky.

18. Tým, že nebola zistená existencia žiadnych neprijateľných zmluvných podmienok, nebol ani daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Sťažovateľka pritom svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodnila práve § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, teda existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky s vplyvom na vymáhaný nárok. Sťažovateľka zmienené ustanovenia však nesprávne oddeľuje, ak tvrdí, že okresný súd opomenul aplikovať § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Nemožno preto priznať relevanciu výhradám sťažovateľky, že jej námietky boli nesprávne posúdené iba s ohľadom na skúmanie neprijateľných podmienok (obdobne III. ÚS 354/2024).

19. Vzhľadom na to, že vyšší súdny úradník v exekučnom konaní preskúmal exekučný titul z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok a ich vplyvu na vymáhaný nárok

a následne tieto závery hodnotil aj sudca okresného súdu v rámci sťažnostného konania, je možné konštatovať, že sťažovateľke bola ako spotrebiteľke poskytnutá osobitná právna ochrana v súlade s platnou právnou úpravou, jej rozsah však bol limitovaný charakterom exekučného konania zabezpečujúceho predovšetkým výkon rozhodnutia.

20. Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľka vidí aj v tom, že okresný súd neinicioval prejudiciálne konanie pred Súdny dvorom a sám vyriešil otázku aplikácie smernice 93/13/EHS v prípade uznania dlhu ako jednostranného právneho úkonu. V tejto súvislosti tvrdí, že okresný súd odmietol na jej právnu vec aplikovať smernicu Rady 93/13/EHS, a to predovšetkým z dôvodu, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon. Uvedené tvrdenie však nezodpovedá dôvodom, na základe ktorých okresný súd založil svoj záver, že uznanie dlhu nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ako už bolo zmienené, podstatným pre okresný súd totiž bolo, že uznanie dlhu nemalo vplyv na poskytnutie úveru, pričom povinnosť uznať dlh nebola súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere ani jej dodatku.

21. Otázku, ktorá mala byť zodpovedaná Súdny dvorom, a nie okresným súdom, sťažovateľka formulovala v nasledujúcom znení: *„či je možné vylúčiť aplikáciu Smernice 93/13 na akýkoľvek jednostranný právny úkon spotrebiteľa adresovaný dodávateľovi, vopred pripravený dodávateľom bez možnosti spotrebiteľa vplývať na jeho obsah (tak, ako to uzavrel okresný súd), resp. na uznanie dlhu spotrebiteľa ako jednostranný právny úkon spotrebiteľa adresovaný postupníkovi, ktorý bol vopred pripravený postupníkom bez možnosti spotrebiteľa vplývať na jeho obsah, vykonaný spotrebiteľom po postúpení pohľadávky.“*

22. Z už napísaného vyplýva, že ani prípadné zodpovedanie sťažovateľkou naformulovanej otázky by vzhľadom na dôvody rozhodnutia okresného súdu nemalo na jej vec žiaden objektívny dosah a bolo by bez akejkoľvek relevancie. Ak preto okresný súd neinicioval prejudiciálne konanie (ktorého začatia sa sťažovateľka navyše v konaní pred všeobecným súdom ani nedomáhala, pozn.) a neobrátil sa na Súdny dvor, neporušil tým právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces.

23. Ústavný súd tak uzatvára, že námietky sťažovateľky predostreté v ústavnej sťažnosti neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Ústavný súd zároveň nevyhovел ani návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu (bod 2 výroku uznesenia), keďže jej ústavnú sťažnosť odmietol v celom rozsahu z dôvodov už bližšie ozrejmeneých v tomto uznesení. Zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu predbežnej, resp. dočasnej ochrany totiž vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy iba vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 21. augusta 2024

Miloš Maďar
predseda senátu